

č. 3. první věta uvedeného zákona) toliko domy (a objekty), které jsou ve vlastnictví (nebo správě) státu již od 1. listopadu 1918. Tu pak ze stylisace a doslovu této věty, jehož slovného znění zde uváděti netřeba, při logickém jejím výkladu nelze dospěti k jinému závěru, než že ona časová hranice ohledně vlastnictví, totiž 1. listopad 1918 platí jen u domů patřících subjektům na prvním místě v oné větě uvedeným a nikoli u domů (a objektů) náležejících do vlastnictví (nebo správy) státu. Kdyby tomu tak býti nemělo, byla by stylisace první věty § 31 č. 3. vícekrátě zmíněného zákona jiná a stát byl by uveden vedle osad, obcí, okresů, žup, župního zemského svazu, země atd. a nebyl by uveden mimo ně zvlášť. Zákonodárce zamýšlel patrně dáti státu větší ještě uvolnění ohledně jeho domů a objektů, než jakého se dostalo korporacím na předním místě v § 31 č. 3 zákona č. 43/25 uvedeným, uvolnění takové, jaké mají a jak přiznáno bylo již zákonem z 8. dubna 1920 č. 275 Sb. z. a n., za účelem dosažení jejich úkolů, najmě uvolnění dopravy a provedení nutného pořádku (zpráva sociálně politického výboru Národního shromáždění tisk 2749), železnicím a železničním fondům též v § 31 č. 3. zákona č. 48/25 uvedeným. Příčiny většího uvolnění státu proti ostatním korporacím jmenovaným v předu v § 31 č. 3. zákona z 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n., motivy (tisk č. 5091 5113) sice neuvádějí, ale byl to patrně zřetel k úkolům státu a zejména k jeho potřebě bytů pro zaměstnance státní a k potřebě místností a objektů vůbec.

Protože podle toho u státu ohledně jeho domů a objektů zákon o ochraně nájemníků vůbec neplatí, nebyl stát, i když nabyt domů, v němž žalovaný má najatý byt, až po 1. listopadu 1918, co se týče výpovědi vázán na svolení soudu a na podmínky výpovědi podle zákona o ochraně nájemníků a výpovědi dané žalovanému účinnosti odepřítí tudíž nelze.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 12. ledna 1926 čj. Rv I 13/26. Dr. Grešl.

Dělená vina při poranění automobilem. (§§ 1. a 2. zák. ze dne 9. IX. 1908 čis. 162 ř. z.)

Z důvodů nejvyššího soudu:

Žalovaný erár, jako vlastník automobilu, ručí podle § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908 č. 162 ř. z. za škodu vzešlou žalobci poraněním. Tento zákon spočívá na zásadě abstraktního ručení za výsledek, který nezávisí na zavinění. Vlastní

zavinění poškozeného nemá však býti bez významu pro povinnost k náhradě škody a proto stanovil zákon v § 2 odst. 1. a 4., že dokáže-li ten, kdo za škodu ručí, že škodlivá událost způsobena byla jen zaviněním poškozeného, nastává osvobození od ručení; vzešla-li však škoda nebo její objem z části také ze zavinění poškozeného, nastává osvobození od ručení jen ohledně této části a to tak, aby onu část škody, kterou si poškozený sám zavinil, také sám nesl. I v tomto případě běží o otázku, zdali si poškozený škodu z části zavinil, a jaký díl vzniklé škody jde podle § 2 odst. 4. aut. zákona na jeho vrub. V tomto případě možno přímo rozsah zavinění obou stran přirovnávat, protože řidič automobilu byl již trestně odsouzen a má na nehodě vinu. Ale i kdyby tomu tak nebylo, stačilo by zjistiti jen míru spoluzavinění žalobcova, protože zbytek šel by pak již podle zásady ručení za výsledek na vrub žalovaného.

Ze zjištěného skutkového děje, totiž s jedné strany, že řidič jel od novoměstské radnice po Karlově náměstí k divisní nemocnici rychlostí nejméně 25 km, ač u kostela sv. Ignáce vústuje do náměstí Ječná ulice, a že dával výstražné znamení jednak na tomto místě, jednak asi 80 m před tímto místem; a s druhé strany, že s místa, kde žalobce proti kostelu sv. Ignáce do jízdni dráhy vstoupil, lze viděti blížící se automobil již od novoměstské radnice a že žalobce byl automobilem zachycen, sotvaže udělal dva až tři kroky do jízdni dráhy — správně nižší soudy vyvodily, že z části vzešla škoda také ze zavinění žalobcova a správně tento podíl určily na jednu čtvrtinu, takže zbytek tří čtvrtin jde na vrub řidiče a vlastníka automobilu. I když však se uvažuje také o míře viny řidičovy, dojde se k témuž výsledku.

Řidič jednal přímo proti předpisům pražského uličního řádu i proti předpisům §§ 45 a 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., jeda neopatrně a nepřipustně rychle, neboť přípustná rychlost na křižovatce byla by jen 6 km a mimo ni jen 15 km, při čemž řidič musí míti svou rychlost tak v moci, aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena, musí v případě potřeby rychlost zmírniti nebo zastaviti, mohlo-li by dojiti k nehodě.

Právnem odkazuje odvolací soud na to, že řidič byl z podnětu této příhody rozsudkem brigadního soudu pro rychlou a neopatrnou jízdu odsouzen (§ 268 c. ř. s.) a že mu jako řidiči náleželo dbáti zvýšené opatrnosti a pozornosti podle § 1299 obč. zák.

S druhé strany právem usoudil odvolací soud, že i žalobce nedbal obvyklé pozornosti, protože při náležité opatrnosti byl by mohl jednak výstražné znamení slyšeti, ale zvláště by byl mohl automobil na takovou vzdálenost viděti, aby byl buď včas přešel nebo zůstal stát. Nebylo by bývalo možno, aby byl zachycen automobilem již po dvou až třech krocích do jízdni dráhy, z čehož nutno souditi, že v době sestupu žalobcova do jízdni dráhy byl automobil již v těsné blízkosti.

Právní posouzení věci soudem odvolacím jest v obou směrech bezvadné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. února 1926 čj. Rv I 1759/25. Dr. Grešl.

Podle § 830 obč. zák. i ustálené judikatury mohou býti činěny proti žalobě na rozdělení spoluvlastnictví jen námitky, které jsou rázu přechodného. Přinesla-li manželka věno v penězích a peněz těch bylo použito k zakoupení domku společného, nelze domek ten pokládati za věno. Prodeji není na závadu simultanní zavazení nemovitostí ani bytová krise, která je stavem trvalým. Ztráta bytu jest jen subjektivní škodou rázu trvalého.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání žalovaného uplatňuje dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. a není odůvodněno.

Oba dva předchozí soudy použily v tomto případě správně ustanovení § 830 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení (slovo »odklad«) a ustálené judikatury mohou býti činěny proti žalobě na rozdělení spoluvlastnictví jen námitky, které jsou přechodného rázu, ať již brání se odpůrce nevčasností žaloby nebo hrozící škodou, neb jinak nemohlo by po případě oprávnění § 830 obč. zák. býti vůbec užito.

Žalovaný především namítl, že žalobkyně nemůže žádati rozdělení spoluvlastnictví, poněvadž peněz přinesených jí jako věno bylo jím použito k zakoupení domku č. 328 a pozemků č. kat. 373/3 v M., které se mají rozdělit, a že jde proto vlastně o žalobkynino věno. Takto tvrdil žalovaný, že žalobkyně má povinnost, po určitou dobu, t. j. až do vrácení věna, které po případě nastane nyní ve sporu o rozvod mezi nimi zahájeném, ve spoluvlastnickém poměru s ním setrvati. Správně však poukázal odvolací soud k tomu, že žalovaný tvrdil sám výslovně, že žalobkyně přinesla věno v penězích, a jest tedy použití jeho